

Phil Collins heeft weer plezier in drummen

‘Ik heb zoveel meegemaakt, maar toch wil je blijven presteren.’

Of Phil Collins nog wel weet hoe een drumstel eruit ziet? Het is een bijna badinerende vraag, maar gezien zijn ogenschijnlijke improductiviteit van de laatste jaren ook een legitieme. Met zijn laatste album *Testify* geeft de immer vrolijke Engelsman gelukkig uitsluitel. De plaat behoort tot de betere uit zijn toch niet misselijke solo-oeuvre en *Testify* heeft vooral ons land niet onberoerd gelaten. De plaat huisde weken in de bovenste regionen van de albumlijst en de single *Can't Stop Loving You* is zelfs een van de grootste hits die hij ooit scoorde.

door Jean-Paul Heck

Toch is er het een en het ander veranderd. Na het leuke bigband-avontuur van een paar jaar terug, waarbij Collins ook het North Sea Jazz Festival aandeed, kwam de popmiljonair tot bezinning. ‘Spelen met mijn eigen bigband gaf mij zoveel bevrediging en voldoening. Het was iets dat zich ver weg afspeelde van de grote wereld van de popmuziek. Het zorgde er ook voor dat ik weer volledig het plezier in drummen terugwon. Dat was ik tegen wil en dank tijdens mijn laatste tour een beetje kwijtgeraakt.’

Tijdens die laatste tour, die zijn voorlaatste album *Dance into the Light* moest promoten, drumde Collins nauwelijks nog zelf. Grootmeester Ricky Lawson mocht de grote hits van de superster voor het voetlicht brengen. ‘En Ricky deed dat geweldig. Wat een fantastische drummer en fantastisch mens is dat. Elke avond dat ik met Ricky op het podium stond, was een genot. Het mooie van Ricky was dat hij niet klakkeloos mijn fills en breaks naspeelde, maar het gewoon op zijn eigen manier deed. Ja, zeker was ik wel eens jaloers, want hij beheerst nu eenmaal dingen die ik niet kan. Maar het was motiverende jaloezie.’

Geen natuurtalent

Het motiveerde Collins vooral om hard te werken aan *Testify*, een album dat overigens al een jaar of acht geleden in de grondverf werd gezet. ‘Tijdens die tour had ik een klein keyboard meegenomen. Ik kon heerlijk op dat ding pielen, en al experimenterend ontstonden de eerste songs. Althans, het waren allemaal onuitgewerkte kleine stukjes. Het leek een beetje op de manier waarop ik mijn eerste plaat *Face Value* heb opgenomen. Die is ook tijdens tours van Genesis ontstaan. *Face Value* heb ik toentertijd bijna helemaal alleen opgenomen en nu, met *Testify*, heb ik dat weer gedaan.’

Toch deed hij jarenlang niets met de schetsen en opzetjes voor liedjes die hij had gemaakt. Pas anderhalf jaar terug besloot hij op aandringen van wat collega-muzikanten het materiaal wat nader te

bekijken. ‘En het bleek dat het composities waren die de tand des tijds hadden doorstaan.’

Collins geeft toe dat de laatste jaren niet de makkelijkste voor hem waren. De druk om weer een millionseller te produceren was enorm: ‘Ik heb zoveel meegemaakt, maar toch wil je blijven presteren. Vooral in het begin van de jaren negentig werd de druk alsmaar opgevoerd. Maar eerlijk gezegd ben ik ook geen natuurtalent. Ik ben niet iemand die 's ochtends opstaat en tegen zichzelf zegt: zo Phil, vandaag schrijf je eens een mooi lief-

desliedje. Zo werkt dat niet bij mij. Elk album dat ik maak, is een zware bevalling.’

Vrije hand

Voor drummers is het interessant dat Collins op *Testify* weer net als vroeger alle drumtracks zelf inspeelde. Het resultaat is puur drumtechnisch gezien misschien niet bijzonder spectaculair, maar de variatie aan ritmes, effecten, sfeertjes en geluiden getuigt van een enorme klasse. Collins geeft overigens toe dat hij nog niet de helft van zijn drumvermogen aansprak om het album op te nemen. ‘Mijn soloalbums zijn er niet om te laten zien wat een goede drummer Phil Collins wel niet is. Ik denk dat ik in die 35 jaar dat ik nu speel al genoeg heb bewezen aardig met een drumstel overweg te kunnen. Ik ben vooral bezig met sounds en vibes. Mijn songs worden gedomineerd door de melodieën, die echter volledig verbonden zijn met de ritmes die ik ervoor heb bedacht. Wat dat betreft

kan het geen toeval zijn dat Peter Gabriel en ik bijna dezelfde werkwijze hanteren. Bij Genesis hebben wij beiden de vrije hand gekregen om te experimenteren met ritmes. Dat heeft ons allebei het zelfvertrouwen gegeven om soloplaten te gaan maken.’

Het is opvallend hoe geïnspireerd Collins klinkt op *Testify*, als je het vergelijkt met zijn voorgaande, wat vlakke en inwisselbare platen. Volgens hem heeft ook dit te maken met het ontbreken van enige druk. ‘Ik ben anders tegen de wereld gaan aankij-

ken, maar de wereld kijkt ook anders tegen Phil Collins aan. Met *Face Value* was er geen enkel verwachtingspatroon en dus kon het alleen maar meevallen. Vanaf het moment dat *Face Value* zo'n enorm succes werd, hebben al mijn albums echter miljoenen exemplaren verkocht en werd de druk alleen maar opgevoerd. Aan de ene kant moest ik artistiek de media bevredigen, maar aan de andere kant moesten de albums wel verkoopbaar zijn. Niet dat ik ooit op twee gedachten heb gehinkt, maar onbewust probeer je toch rekening te houden met dit soort zaken.’

Gehoorschadiging

Overigens viel *Testify* niet bij iedereen in de smaak. Vooral in Engeland werd het album volledig geslacht en verkocht het ook nauwelijks. Collins kan zich er niet echt druk om maken. ‘Na mijn scheiding kon ik de ogen van de Engelse tabloids niets meer goed doen. Jammer dat ook de serieuze muziekmedia geroddel en artistieke prestaties niet los van elkaar kunnen zien. Of het mij pijn doet? Natuurlijk wel, maar wat kun je eraan doen?’

Wat Collins nog veel meer pijn doet, is dat hij het touren met een band voorgoed vaarwel heeft gezegd. Niet omdat hij moe was van al dat gereis, maar een hardnekkige en uiteindelijk onherstelbare gehoorschadiging is hier debet aan. ‘Tijdens de opnamen van *Testify* heb ik in één oor een gedeelte van mijn gehoor verloren. Ik ben nu 32 procent kwijt. Achteraf bleek dat een virusinfectie de oorzaak was van alle ellende. De specialist adviseerde om niet meer te touren. Hij zei: ‘Phil, je hebt het toch niet nodig en het zou uiteindelijk de kans op een eventueel herstel enorm reduceren.’

Baggermuziek

Voor de rest is de 52-jarige drummer-zanger op dit moment erg gelukkig. Hij woont met zijn vrouw en zijn jonge zoon Nicolas in Genève en ook met zijn andere drie kinderen heeft Collins een prima contact. ‘Maar ik kan mij nog steeds enorm druk maken over onbenullige dingen. Een drumstel dat niet goed is gestemd, een microfoon die slecht werkt. Maar het meest erger ik mij aan de baggermuziek die tegenwoordig wordt gemaakt. Vroeger haalden alleen sterke songs de hitparades. Nu lijkt het wel andersom. Het publiek wordt als het ware belazerd door flitsende clips met mooie jonge vrouwen en snelle jongens. Tegenwoordig word je in alle landen als artiest door mannen in pak ontvangen. Dat was vroeger wel anders, en het maakt mij erg wantrouwend.’ Toch leidt het Collins niet af van de dingen waar het werkelijk om draait. ‘Ik heb nog steeds dezelfde gedrevenheid, die niet meer wordt gevoeld door ambitie maar door de wil om als drummer, zanger en muzikant nieuwe dingen uit te proberen. Want uiteindelijk is dat wat mij echt gelukkig maakt.’ ■